

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hlocha, Ph.D. v právní věci žalobce: **Bio Oil Development GmbH**, se sídlem Markthof 11, A-2294 Markthof, Rakousko, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem se sídlem Brno, Křížová 18, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 6. 2012, č.j. 19583-2/2012-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 7. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2012, č. j. 19583-2/2012-900000-302, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 7. 5. 2012, č. j. 1983-25/2012-010100-23, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků – tj. 29.841 litrů minerálních výrobků BIO100 (B100).

II. Obsah žaloby

V rámci žaloby žalobce uvedl, že nespornými skutečnostmi jsou okolnosti dopravy vybraných výrobků, kontroly Celním ředitelstvím Brno a skutečnost, že vybrané výrobky byly dopravovány bez zjednodušeného daňového dokladu. Dále žalobce uvedl, že zjednodušený doklad zaslal žalobce Celnímu ředitelství elektronickou poštou bez elektronického podpisu den následující po kontrole. Postup, kdy se Celní ředitelství tímto podáním nezabývalo, protože nebylo včas a řádně doplněno, označil za nesprávný, neboť žalobce je osobou se sídlem na území Rakouska a nemá detailní znalosti českého práva.

Dále žalobce napadl procesní postup správce daně v případě seznámení se spisem s tím, že není pravda, že svého práva nevyužil. V této souvislosti žalobce odkázal na obsah svého vyjádření ze dne 27. 3. 2012.

Za zcela nepřiléhavý označil žalobce odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2012, č. j. 1 Afs 12/2010-107.

Žalobce napadal argumentaci žalovaného právem EU, ve vztahu ke kterému se dovolával aplikace zásady přiměřenosti práva v EU v intencích judikatury Soudního dvora. Zásadu přiměřenosti je dle žalobce nutné aplikovat ve všech i jednotlivých případech i při aplikaci tvrdých hmotněprávních předpisů. Správce daně zásadu přiměřenosti vyplývající z čl. 3b odst. 3 Smlouvy o ES musí respektovat i v procesu přijímání sankce.

Podle žalobce napadené rozhodnutí porušuje základní zásady právního pořádku ČR (zásadu přiměřenosti a zásadu legitimního očekávání ochrany majetku), dále zásady správního řízení (zásadu proporcionality, souladu s veřejným zájmem, ochrany dobré víry a oprávněných zájmů a zásadu rychlosti a hospodárnosti postupů).

Závěrem žalobce napadl jak žalované tak i prvostupňové rozhodnutí námitkou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 13. 9. 2012, uvedl, že žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí námitkami, které v podstatě uváděl již v odvolání a které doplnil výčtem údajně porušených zásad správního řízení. Skutková zjištění žalobce nezpochybňoval a žalovaný nesouhlasil s názory žalobce opřenými o jeho nedostatečnou znalost českého práva. Podle žalovaného je nesporné, že zboží bylo přepravováno bez zjednodušeného průvodního dokladu. Jeho dodatečné předložení na uvedené skutečnosti nemohlo nic změnit. Správci daně tento doklad nikdy nezpochybnili, neboť to v dané věci nebylo nutné. Stejně tak žalovaný nepovažoval za rozhodné, že vybrané výrobky nebudou uváděny do daňového oběhu v České republice.

Dále žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce ve vztahu k porušení zásad správního řízení, neboť dle žalovaného nepřipadá do úvahy ani podpůrné užití těchto zásad, když bylo řízení vedeno podle daňového řádu. Zásady daňového řízení dle žalovaného nebyly porušeny.

Žalovaný dal žalobci za pravdu, že evropské právo neupravuje sankci v podobě propadnutí zboží, nicméně tato sankce je upravena národní legislativou a není v rozporu s rámcovou komunitární úpravou spotřební daně. Na základě rekapitulace obsahu daňového řízení vyloučil žalovaný, že by v řízení postupoval liknavě.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, doručenou soudu dne 25. 10. 2012, ve které poukázal na postup správce daně při zajištění vybraných výrobků, zejména ve vztahu k osobě řidiče. Žalobce znovu poukázal na to, že zjednodušený průvodní doklad byl správcem daně promptně předložen a správce daně měl postupovat s ohledem na zásadu restitutio in integrum. V této souvislosti odkázal na postup Celního ředitelství v Olomouci v obdobné věci formálního pochybení žalobce. Zároveň žalobce doložil listiny týkající se zabavených výrobků a odkázal na nesprávné pochopení žaloby žalovaným, když žalobce se domáhal aplikace zásady přiměřenosti práva v Evropské unii. Žalobce znovu i napadl celkovou délku řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Po nařízeném soudním jednání dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem.

V souzené věci rozhoduje zdejší soud potřetí. Rozsudkem ze dne 28. 5. 2014, č.j. 31Af 120/2012-55, (první rozhodnutí krajského soudu), zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí s tím, že procesní postup žalovaného nebyl v souladu se zákonem, neboť podle názoru zdejšího soudu žalovaný nedostatečně vyhodnotil důkazy předložené žalobcem v řízení před orgány celní správy, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 2 Afs 63/2007-148, které považoval soud za příléhavé i za vědomí, že pro zdaňovací období dopadající na souzenou věc platila již novelizovaná právní úprava zákona o spotřebních daních a daňového řádu.

Uvedené rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014-70, ve kterém neakceptoval závěry zdejšího soudu o možnosti pozdějšího uplatnění chybějících dokladů. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozhodnutí zabýval právní otázkou aplikace § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních posouzením oprávnění žalovaného rozhodnout o propadnutí výrobků. Ve svém rozhodnutí dovedl ve vztahu k závěrům zdejšího soudu v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014, že dodatečné doložení zjednodušeného průvodního dokladu ve smyslu § 30 zákona o spotřebních daních, poté, co tento doklad nebyl předložen při kontrole, je z hlediska porušení § 42 odst. 1 písm. a) téhož zákona bez významu.

V rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, (druhé rozhodnutí krajského soudu), zdejší soud posléze rozhodl tak, že Nejvyšší správní soud posoudil postup celní správy jako nejen v souladu se zákonem, ale i v souladu s právem EU.

Rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2015 byl opětovně Nejvyšším správním soudem zrušen, a to rozhodnutím ze dne 18. 2. 2016, č. j. 10 Afs 223/2015 - 43, ve kterém dospěl

k závěru, že „krajský soud v napadeném rozsudku k nepřiměřenosti sankce nic neuvedl, jakkoliv k tomu snesla stěžovatelka obsáhlé žalobní námitky. Pouze konstatoval, že tuto otázku již vyřešil NSS ve zrušujícím rozsudku tak, že ji neshledal důvodnou („negativně“). Tento závěr krajského soudu je nesprávný. Nejvyšší správní soud v otázce přiměřenosti sankce krajský soud nijak nezavázal (k tomu srov. bod 41 předchozího rozsudku NSS a bod **Error! Reference source not found.** shora). Tuto úvahu byl povinen krajský soud učinit sám. Ono pochybení ovšem nemůže zdejší soud napravit tím, že o otázce sám meritorně rozhodne, neboť by ve věci rozhodoval jako první a současně poslední soudní instance. Rozsudek krajského soudu se tedy nevypořádal s celou sadou relevantních žalobních námitek a je tak nepřezkoumatelný. Je proto nezbytné ho opět zrušit.“

S ohledem na to, dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že se zdejší soud bude muset v dalším řízení „vedle otázky správnosti aplikace § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních a též otázky stěžovatelčiny neznalosti českého práva, v nichž ho Nejvyšší správní soud zavázal svým předchozím rozsudkem, v novém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádat též zbylé žalobní námitky, zejména námitku nepřiměřenosti sankce propadnutí výrobků.“

V rámci vysloveného právního názoru jasně zavázal zdejší soud k postupu, ve kterém soud „zváží nepřiměřenost sankce ve vztahu k hlediskům, které Ústavní soud naznačil v bodech 66 a násl. svého nálezu. Pokud dovodí, že sankce byla v tomto případě přiměřená, vysvětlí, zda a proč jsou námitky týkající se rozporu s právem EU, na kterou stěžovatelka shodně odkazuje jak v žalobě, tak v kasační stížnosti, důvodné, či nikoliv. V tomto se omezí opět jen na otázku přiměřenosti sankce v individuálním případě, neboť správnost výkladu § 42 násl. zákona o spotřebních daních i se zřetelem k právu EU již v této věci finálně zdejší soud rozhodl.“

Zdejší soud proto opětovně přistoupil k projednání žaloby.

Jestliže Nejvyšší správní soud uvádí, že zdejší soud opomněl při posledním rozhodnutí „celou sadu relevantních žalobních námitek“, přistoupil soud při nařízením soudním jednání prioritně k rekapitulaci a ujasnění žalobních námitek.

Ze žaloby, s výjimkou Nejvyšším správním soudem vypořádaných námitek, soud zjistil následující nevypořádané námitky. Žalobce namítal, že přijaté rozhodnutí je v rozporu se zásadou přiměřenosti práva EU, dále namítal porušení zásady přiměřenosti ve vztahu k ústavnímu pořádku ČR a konečně nesprávnou aplikaci základních zásad správního řízení (zásady přiměřenosti, souladu s veřejným pořádkem, ochrany dobré víry a oprávněných zájmů a procesní ekonomie) a námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

S ohledem na to, že se některé námitky dle názoru zdejšího soudu překrývají, vyzval soud žalobce u jednání k bližší specifikaci jednotlivých námitek, přičemž žalobce konstatoval, že námitky mají být chápány v hierarchickém smyslu tak, že namítá porušení zásady přiměřenosti postupně jak v konkrétním smyslu jednoduchého práva, tak v obecném ve vztahu k právu EU, stejně tak v případě dotčení majetku namítal nepřiměřený zásah do majetkového práva v rovině jednoduchého práva i v rovině rdousícího efektu sankce ve smyslu zásahu do základních práv žalobce dle Listiny.

V případě namítaného porušení zásady ochrany dobré víry a oprávněných zájmů žalobce uvedl, že soudní řízení vedené v Rakousku o náhradě škody je přerušeno do doby rozhodnutí o této žalobě.

Soud po upřesnění jednotlivých žalobních bodů o dosud nevyřešených námitkách uvážil následovně.

Dotčení majetkových práv žalobce a rdousící efekt uložené sankce

Jako první se soud zabýval námitkou porušení zásady přiměřenosti ve vztahu k ústavnímu pořádku ČR, jak ho k tomu zavázal Nejvyšší správní soud. Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 7. 2013 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 37/11 uvedl: „59. Ústavní soud při hodnocení otázky přípustnosti zásahu do určitého základního práva standardně posuzuje, zda předmětné opatření sleduje legitimní (ústavně aprobovaný) cíl jeho omezení, a pokud ano, zda je toto opatření k dosažení tohoto cíle vhodné (požadavek vhodnosti), dále zda tohoto cíle nelze dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl k dotčenému základnímu právu šetrnější (požadavek potřebnosti), a nakonec zda - jsou-li uvedené podmínky splněny - zájem na dosažení tohoto cíle v rámci určitého právního vztahu převáží nad dotčeným základním právem (proporcionalita v užším smyslu).

60. Aplikace tohoto testu v případě omezení vlastnického práva udělením majetkové sankce vede v posuzovaném případě k závěru, že takováto sankce sleduje legitimní cíl zamezení porušování dotčené právní povinnosti. Zároveň jde o prostředek, který je způsobilý tohoto cíle dosáhnout. Účelem předmětné právní úpravy je zamezení prodeje tabákových výrobků a lihovin v místech, která k prodeji těchto výrobků nejsou určena, neboť jejich prodej na takových místech ztěžuje jednak kontrolu odvodu spotřební daně, jednak kontrolu hygienické a zdravotní nezávadnosti zboží. Propadnutí zajištěných tabákových výrobků a lihovin může být nástrojem, který je způsobilý dosáhnout tohoto zamýšleného a zároveň legitimního cíle, neboť riziko možného přísného postihu snižuje "ekonomickou výhodnost" protiprávního jednání a má generálně preventivní účinek. Jak ukázala v nedávné době tzv. "metanolová aféra", riziko poškození veřejného zájmu na ochraně života a zdraví obyvatelstva je v důsledku nelegálního obchodu s vybranými výrobky velké. Z tohoto důvodu je Ústavní soud toho názoru, že uvedený zásah je způsobilý naplnit svůj cíl.

61. Zodpovězení otázky potřebnosti sankce jako takové (ve smyslu druhu této sankce), resp. související otázky intenzity chráněného veřejného zájmu, již ale soudním výkladem provést nelze. Jde totiž o otázky politického charakteru, jejichž řešení je ve výlučné kompetenci zákonodárce, jemuž nakonec obecně náleží legislativní úprava otázek, zda určité jednání má být trestné, nebo nikoliv, definování skutkových podstat deliktů (trestných činů, přestupků, jiných správních deliktů) a stanovení druhu a výše sankcí. Právě zákonodárce tak může v rámci svého uvážení zohlednit jednotlivá kriminálně-politická hlediska, např. hledisko generální prevence, intenzitu rizika deliktního jednání a z toho plynoucí stupeň ohrožení spořádaného lidského soužití nebo proměny v axiologickém nazírání veřejnosti na význam individuálních a společenských hodnot a právních statků poškozovaných deliktním chováním pachatelů (nález sp. zn. Pl. ÚS 14/09, body 29, 34 a 36).

62. Výsledek těchto úvah, jenž zahrnuje i stanovení druhu a výše sankce za spáchání určitého deliktu, sice může Ústavní soud dále přezkoumávat v mezích své kompetence, nicméně prostor pro jakýkoliv jeho zásah je velmi úzký. V zásadě tak může zkoumat, zda předmětná majetková sankce ob stojí z hlediska testu vyloučení extrémní disproporcionality, tedy zda s touto sankcí spojený zásah do ústavně zaručeného vlastnického práva nevede k takové zásadní změně majetkových poměrů dotčeného subjektu, jež by u něj znamenala "zmaření samé podstaty majetku", tj. "zničení majetkové základny" (nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02), resp. zda nejde o případ, v němž "hranice veřejnoprávního povinného peněžitého plnění jednotlivcem vůči státu nabyla škrtícího (rdousícího) působení" (nález sp. zn. Pl. ÚS 7/03). K jejímu přezkumu ale může přistoupit i z hlediska dodržení ústavního principu rovnosti, a to jak akcesorické ve smyslu článku 3 odst. 1 Listiny, který zakazuje diskriminovat osoby při výkonu jejich základních práv, tak i neakcesorické, zakotvené v článku 1 Listiny a spočívající ve vyloučení libovůle zákonodárce při rozlišování práv určitých skupin subjektů [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002 (N 80/26 SbNU 317; 403/2002 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 7/03 ze dne 18. 8. 2004 (N 113/34 SbNU 165; 512/2004 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 29/08 ze dne 21. 4. 2009 (N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.), bod 56]. Jsou-li přitom zachovány takto vymezené meze uvážení, je konečné slovo ve vztahu k účelnosti majetkové sankce vyhrazeno zákonodárci.

63. Navrhovatel se domáhá vyslovení neústavnosti sankce propadnutí věci, protože správní delikt nepovažuje za natolik závažný, aby odůvodňoval "automatické" uložení této sankce. K takovému abstraktnímu přezkumu ale Ústavní soud zásadně povolán není. Přiměřenost napadené majetkové sankce ve smyslu uplatněné námitky by Ústavní soud mohl v rámci abstraktní kontroly přezkoumávat pouze z hlediska jejího případného likvidačního nebo "rdousícího" účinku.

64. Důvod k tomu, aby Ústavní soud v rámci abstraktní kontroly právní normy konstatoval protiústavnost majetkové sankce určitého druhu, by byl dán pouze tehdy, kdyby daný druh sankce měl vždy, tedy za jakýchkoli skutkových okolností likvidační nebo "rdousící" účinek.

65. Tento likvidační nebo "rdousící" účinek však sankce propadnutí věci obecně nemá; nemá jej ani u speciální sankce "propadnutí tabákových výrobků anebo lihovin" obsažené v napadeném ustanovení § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních. Není proto důvod k tomu, aby Ústavní soud vyslovil výrok o protiústavnosti napadeného ustanovení.

66. Jestliže by uložení sankce "propadnutí tabákových výrobků anebo lihovin" mělo likvidační nebo "rdousící" charakter ve vztahu ke konkrétnímu pachateli, je příslušnému správnímu orgánu při rozhodování o uložení této sankce v každém jednotlivém případě zachována možnost zohlednit kromě závažnosti deliktu a okolností jeho spáchání i majetkové poměry odpovědného subjektu a případně tuto sankci neuložit.

67. Povinnost zvažovat při aplikaci dopady sankce ve vztahu k majetkové podstatě odpovědného subjektu vyplývá přímo z ústavního pořádku, protože jakékoliv uložení majetkové sankce je vždy zásahem do jeho vlastnického práva podle článku 11 Listiny, a musí proto v každém individuálním případě obstát z hlediska výše uvedených ústavních kritérií pro přezkum sankcí. Musí být brán zřetel i na to, zda uložení konkrétní sankce fakticky nezasahuje do samotné podstaty a smyslu práva podnikat podle článku 26 odst. 1 Listiny, resp. zda ve vztahu k tomuto právu nemá likvidační účinek, jenž není účelem této sankce. "

S ohledem na uvedené závěry Ústavního soudu přezkoumal zdejší soud uloženou sankci.

Legitimní (ústavně aprobovaný) cíl. Ke změně právní úpravy došlo zákonem č. 95/2011 Sb., kterým bylo omezeno právo správce daně k volné úvaze o přiměřenosti sankce. Počínaje účinností uvedené novely je propadnutí zjištěných vybraných výrobků automatickou sankcí. Samotná důvodová zpráva k citovanému zákonu žádné bližší důvody pro zpřísnění této sankce neuvádí. Konečně ani důvodová zpráva k zákonu č. 353/2003 Sb. neuvádí k oprávnění celního úřadu zabavit vybrané výrobky vůbec nic.

Přesto je zřejmé, že cílem samotného zabavení vybraných výrobků ve spojení s možností jejich propadnutí je omezení a ideálně zamezení nelegálního obchodu s vybranými výrobky, neboť jejich přeprava bez doložení zákonem vyžadovaných dokladů k přepravě zboží může být základní indicií podezření na nelegální obchod s vybranými výrobky, resp. na obcházení daňových povinností.

Podle názoru soudu není doprava bez splnění dokladových povinností jen evidenčním deliktem, nýbrž porušením povinností, které představují jedno z elementárních opatření proti nelegálnímu obchodu s vybranými výrobky, tedy jeden ze základních cílů zákona o spotřebních daních, a to zejména u genericky určeného zboží, neboť u něj lze prokázat úhradu spotřební daně pouze a jedině dokladově. Nelegální obchod s vybranými výrobky představuje prostor pro neplnění daňových (celních) povinností, a to v celoevropském měřítku. Propadnutí zajištěných vybraných výrobků bezpochyby může být nástrojem, který je způsobilý dosáhnout tohoto zamýšleného a zároveň legitimního cíle, neboť riziko možného přísného postihu snižuje "ekonomickou výhodnost" protiprávního jednání a má generálně preventivní účinek.

K otázkám týkajícím se naplnění požadavku potřebnosti odkázal Ústavní soud ve shora citovaném nálezu na jejich politický charakter s tím, že jejich řešení je ve výlučné kompetenci zákonodárce. Jestliže ani Ústavní soud neshledal svoji kompetenci k řešení těchto otázek, tím méně je na zdejším soudu, aby se těmito otázkami zabýval v intencích právního názoru Nejvyššího správního soudu.

Proporcionalita v užším smyslu. Pod otázkou proporcionality v užším slova smyslu Ústavní soud vymezil zkoumání toho, zda s touto sankcí spojený zásah do ústavně zaručeného vlastnického práva nevede k takové zásadní změně majetkových poměrů dotčeného subjektu, jež by u něj znamenala "zmaření samé podstaty majetku", tj. "zničení majetkové základny" (nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02), resp. zda nejde o případ, v němž "hranice veřejnoprávního povinného peněžitého plnění jednotlivcem vůči státu nabyla škrtícího (rdousícího) působení" (nález sp. zn. Pl. ÚS 7/03). Podle názoru zdejšího soudu se v rámci rozhodování krajského soudu test proporcionality redukuje primárně na vyloučení extrémní disproportionality (viz bod 62 odůvodnění citovaného nálezu). Je proto poměrně nadbytečné detailně hodnotit legitimitu, vhodnost a potřebnost sankčního institutu, což má hlavní smysl v ústavní kontrole. Takto se ubíraly i úvahy krajského soudu při provedení testu proporcionality.

V nyní posuzované věci zdejší soud v rámci dokazování provedl jako listinné důkazy potvrzení daňového poradce žalobce, pana J. P., výkazy zisků a ztrát a rozvahy žalobce za rok 2012, 2013, 2014 a 2015

Z provedeného dokazování jasně vyplývá, že žalobce v roce 2011 dosáhl provozního výsledku 300.854,18 €. V roce 2012 dosáhl žalobce zisku 1.063.627,07 € (rozvahový zisk +1.298.620,65 €), v roce 2013 následně dosáhl zisku 302.859,38 € (rozvahový zisk +1.301.408,03 €), v roce 2014 dosáhl zisku 41.213,13 € (rozvahový zisk +1.342.693,16 €) a v roce 2015 podnikal se ztrátou -247.377,33 € (rozvahový zisk +1.095.315,83 €).

Soud má za prokázané, že žalobce v období let 2011 až 2014 každý rok podnikal s kladným hospodářským výsledkem, byť od roku 2013 setrvale klesajícím, a i v roce 2015, kdy dosáhl ztráty, disponoval kladným rozvahovým ziskem, přičemž z výkazu zisků a ztrát vyplývá, že žalobce disponoval ziskem z minulých let ve výši více než 1.300.000 €.

Zároveň z rozvah za uvedená období je patrné zvyšující se úvěrové zatížení žalobce. V roce 2011 byly závazky žalobce ke kreditním institucím 994.435,47 € a v roce 2015 již 6.210.495,76 €, přičemž k nejvyššímu meziročnímu nárůstu došlo v roce 2013, když ke konci roku 2012 byly závazky ke kreditním institucím 2.206.673,86 € a ke konci roku 2013 již 5.759.599,80 €.

K uložení sankce došlo v roce 2012, přičemž soud žalobě nepřiznal odkladný účinek. Vybrané výrobky žalobci propadli v roce 2012 a v tomto roce mu tedy vznikla škoda, vyčíslená hodnotou zboží na 35.000 €. Z provedených listinných důkazů vyplývá, že zároveň v roce 2012 dosáhl žalobce nejvyššího zisku a škoda způsobená propadnutím výrobků dosahovala zhruba 3 % z vytvořeného zisku ve shodném zdaňovacím období roku 2012.

Podle názoru zdejšího soudu nemohla mít uložení sankce rdousící efekt na podnikání žalobce ani nevedla ke zmaření samé podstaty majetku. Skutečnost, že v dalších letech vykazoval žalobce nižší zisk, až v roce 2015 vykázal ztrátu spíše, než o vlivu uložení sankce hovoří o hospodářských výsledcích podnikání žalobce, které mají setrvale od roku 2012 sestupnou tendenci. Nelze ale předpokládat, že setrvale horší ekonomický výsledek žalobce lze odvozovat od ztráty cca 35.000 EUR, která představuje i ve vztahu k výši nerozděleného zisku v roce 2015 stále jen cca 3 % této částky.

Zdejší soud je plně přesvědčen, že ztrátu způsobenou propadnutím vybraných výrobků byl žalobce schopen bez zásadních dopadů na své podnikání kompenzovat ze zisku z roku 2012. Jelikož žalobce netvrdil a ani neprokázal opak, tak vychází soud z toho, že škoda ve výši 35.000 € se účetně promítla do hospodaření žalobce v roce 2015, které skončilo vysoce kladným hospodářským výsledkem.

Odkaz žalobce na výši jeho základního kapitálu považuje soud za zcela irrelevantní s ohledem na jeho hospodářské výsledky. Stejně tak nepovažuje soud za vypovídající ani odkaz na marže žalobce a nutnost vytvoření obrátu ve výši 45.510.550 Kč k pokrytí ztráty způsobené uloženou sankcí. Soud zde opět jasně konstatuje, že zisk žalobce vytvořený v roce 2012 na pokrytí celé sankce postačoval více než dostatečně, resp. i přes uloženou sankci dosáhl žalobce v roce 2012 kladného hospodářského výsledku. Je tak zjevné, že žalobce

k pokrytí sankce nemusel vytvářet další obrat, což konečně vyplývá i z toho, že (i kdyby nebyla sankce promítnuta v účetnictví do roku 2015) většina tohoto zisku byla až do roku 2012 vedena jako zisk z předchozích let tedy nerozdělený zisk, který na pokrytí sankce bez dalšího plně dostačoval.

Podle názoru soudu argumentace žalobce, že ztráta vzniklá v roce 2015 ve výši 247.377,33 EUR vznikla v důsledku nutnosti vytvářet obrat na úhradu výpadku způsobeného zabavením výrobků je záměrně účelový a neodpovídá celkovému obrazu o hospodaření žalobce tak, jak vyplývá z předložených listin.

Za obdobně účelový považuje soud i odkaz na nutnost navýšení úvěrového zatížení žalobce v roce 2015. Z provedených listinných důkazů jasně vyplývá, že úvěrové zatížení žalobce kontinuálně narůstá ve všech sledovaných letech. Z provedených důkazů a konečně ani z vlastních vyjádření žalobce není patrné, proč zrovna zvýšení úvěrového zatížení v roce 2015 má souvislost se ztrátou z roku 2012. Z těchto důkazů zároveň vyplývá, že úvěrové zatížení výrazně narůstalo i přes dosahování zisku, nicméně z nich nevyplývá, k jakému účelu byly prostředky získané prostřednictvím úvěrů použity.

Soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal rdousící efekt uložené sankce na podnikání žalobce. Uložená sankce tak neporušila princip přiměřenosti sankcí tak, že by byla při zvážení aktuální hospodářské situace žalobce v kontextu dalších souvislostí jeho podnikání extrémně disproporcionální. Krajský soud tak žalobci v této námitce nepřisvědčil.

Porušení zásady přiměřenosti práva EU

Jestliže soud dospěl k závěru, že sankce nebyla v mezích nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 37/11 nepřiměřená, dalším požadavkem Nejvyššího správního soudu bylo, ať zdejší soud „vysvětlí, zda a proč jsou námitky týkající se rozporu s právem EU, na kterou stěžovatelka shodně odkazuje jak v žalobě, tak v kasační stížnosti, důvodné, či nikoliv.“

Soud ze spisu Nejvyššího správního soudu ověřil, že žalobce v řízení o kasační stížnosti svou námitku s výjimkou odkazu na komentář k Listině základních práv a svobod autorů Ivo Pospíšila, Tomáše Langáška, Vojtěcha Šimíčka a Elišky Wágnerové dále nerozšířil. Soud proto vycházel z poměrně obecných tvrzení žalobce obsažených v žalobě a kasační stížnosti a v jejím doplnění. Soud zároveň poukazuje na to, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Skutečnost, že žalobce uplatnil námitku nepřiměřenosti sankce v různých rovinách, ještě neznamená, že by byla detailně argumentována.

Judikaturu Soudního dvora k přiměřenosti ukládaných sankcí shrnul generální advokát Melchior Wathelet ve stanovisku dne 7. května 2015 ve věci C-255/14 (R. M. Ch. proti N. A. V. D. R. V. P. F.). K přiměřenosti pokut v případě nedodržení unijního práva podle ní Soudní dvůr konstatoval, že **„při neexistenci harmonizace [unijních] právních předpisů v oblasti sankcí použitelných v případě nedodržení podmínek stanovených režimem zavedeným těmito právními předpisy mají členské státy pravomoc zvolit si sankce, které se jim jeví vhodné. Členské státy jsou však povinny dodržovat při výkonu této pravomoci [unijní] právo a jeho základní zásady, a tedy i zásadu proporcionality“**. [viz Rozsudek Louloudakis (C-262/99, EU:C:2001:407, bod 67). V tomto smyslu viz rovněž rozsudky Amsterdam Bulb (50/76, EU:C:1977:13, body 33 a 35); Komise v. Řecko (C-210/91, EU:C:1992:525, bod 19); Siesse (C-36/94, EU:C:1995:351, bod 21); de Andrade (C-213/99, EU:C:2000:678, bod 20); Ntounis a Pikoulas (C-430/05, EU:C:2007:410, bod 54) a Urbán (C-210/10, EU:C:2012:64, bod 53)]

Stejně tak konstatoval, že **„Soudní dvůr několikrát rozhodl, správní nebo represivní opatření nesmějí překračovat meze toho, co je nezbytné k dosažení sledovaných cílů, a ke kontrolním postupům se nesmí pojit sankce, která bude tak nepřiměřená závažnosti protiprávního jednání, že se stane překážkou svobod zakotvených ve Smlouvě o [FEU]“** [Viz rozsudek Komise v. Řecko (C-210/91, EU:C:1992:525, bod 20). V tomto smyslu viz rovněž rozsudky Casati (203/80, EU:C:1981:261, bod 27); Luisi a Carbone (286/82 a 26/83, EU:C:1984:35, body 34 a 35); Komise v. Řecko (68/88, EU:C:1989:339, bod 24); Louloudakis (C-262/99, EU:C:2001:407, bod 67); Ntounis a Pikoulas (C-430/05, EU:C:2007:410, bod 53) a Urbán (C-210/10, EU:C:2012:64, bod 53).]

Zároveň uvedl, že Soudní dvůr se zřídka vyslovil konkrétně k přiměřenosti vnitrostátních sankcí, o něž se jednalo v každé věci, neboť obvykle svěřuje přezkum proporcionality předkládajícímu soudu a poskytuje mu za tím účelem užitečná kritéria ke správnému provedení tohoto přezkumu.

Kritériím pro provedení přezkumu se Soudní dvůr věnoval např. v rozsudku Louloudakis (C-262/99, EU:C:2001:407), kde v bodě 69 konstatoval, že **„přestože určité požadavky na represii a prevenci mohou připouštět, aby vnitrostátní právní předpisy stanovily sankce určité přísnosti, nelze vyloučit, že se [tyto sankce] ukáží být nepřiměřené a budou tedy představovat překážku uvedené svobody [v projednávaném případě volného pohybu osob a zboží], pokud zahrnují pokuty stanovené paušálně výlučně na základě kritéria, jako je objem válců motorového vozidla, bez přihlédnutí ke stáří vozidla, a zaplacení zvýšeného poplatku, který může dosahovat až desetinásobku předmětných poplatků. Sankce založená na jediném kritériu objemu válců by totiž mohla být nepřiměřená ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání, zvláště je-li spojena s jinou vysokou sankcí ukládanou jako následek stejného porušení práva. Mohlo by tomu tak být i v případě sankce, která může dosahovat několikanásobku dotčených poplatků, například jejich desetinásobku“**.

Závěr stanoviska Generálního advokáta pak byl, že **„V návaznosti na tyto poznámky se zdá, že judikatura Soudního dvora k přiměřenosti sankcí, která ponechává provádění této kontroly vnitrostátním soudům, se zakládá především na konkrétních okolnostech vlastních každé věci a zohledňuje při tom druh a závažnost protiprávního jednání, možnost orgánů**

předvídat více či méně snadno míru účinnosti represivního systému, způsob výpočtu sankce a kritéria, kterým tento výpočet podléhá.“

Ve vztahu k přiměřenost sankcí z hlediska práva na vlastnictví odkázal generální advokát na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, a to *Ismayilov v. Rusko* ze dne 6. 11. 2008 (<http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-89412>), *Grifhorst v. Francie* ze dne 26. 2. 2009 (<http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-91448>) a *Moon v. Francie* ze dne 9. 7. 2009 (<http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-93522>), přičemž ve všech uvedených věcech dospěl Evropský soud pro lidská práva k závěru, že **kumulace zabavení věci (peněžní hotovosti) a pokuty nebo jiné (i trestněprávní) sankce byla nepřiměřená.**

V rozhodnutí ve věci C-255/14 sám Soudní dvůr následně konstatoval, že „*V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora mají členské státy při neexistenci harmonizace unijních právních předpisů v oblasti sankcí za nedodržení podmínek stanovených režimem zavedeným těmito právními předpisy pravomoc zvolit si sankce, které považují za vhodné. Při výkonu své pravomoci však musí dodržovat unijní právo a jeho základní zásady, a tedy i zásadu proporcionality (viz rozsudky *Ntíonik a Pikoulas*, C-430/05, EU:C:2007:410, bod 53, a *Urbán*, C-210/10, EU:C:2012:64, bod 23). 22 Administrativní nebo represivní opatření dovolená vnitrostátní právní úpravou nesmějí především překračovat meze toho, co je nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných touto právní úpravou (viz rozsudky *Ntíonik a Pikoulas*, C-430/05, EU:C:2007:410, bod 54, jakož i *Urbán*, C-210/10, EU:C:2012:64, body 24 a 53). 23 V této souvislosti Soudní dvůr upřesnil, že sankce musejí být přiměřené závažnosti porušení, která postihují, zejména zajištěním skutečně odrazujícího účinku, přičemž musí respektovat obecnou zásadu proporcionality (viz rozsudky *Asociația Accept*, C-81/12, EU:C:2013:275, bod 63 a *LCL Le Crédit Lyonnais*, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 45).“*

Z článku 5 odst. 4 konsolidovaného znění Smlouvy o Evropské unii (*Podle zásady proporcionality nepřekročí obsah ani forma činnosti unie rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv.*) a konečně i ze shora obsáhle citované aktuální judikatury a stanoviska generálního advokáta k otázce přiměřenosti vyplývá, že základním kritériem hodnocení ve vztahu k právu EU je hodnocení (ne)zbytnosti opatření, které národní stát přijal při prosazování práva EU. V tomto případě, zda sankce propadnutí majetku je odpovídající směrnici Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS a nařízení č. 3649/92.

V podstatě toto kritérium odpovídá prvnímu kroku testu Ústavního soudu, jak byl naznačen výše. Ani jeden u uvedených pramenů komunitárního práva neupravuje sankce. Je proto třeba vycházet z obecných důvodů, proč byla daná úprava přijata.

Lze odkázat na směrnici Rady 2008/118/ES, jejíž preambule konstatuje v bodě (20) *Aby byl zajištěn výběr daní podle sazeb stanovených členskými státy, je nezbytné, aby příslušné orgány mohly přepravu zboží podléhajícího spotřební dani sledovat, a proto je nutné upravit systém pro sledování tohoto zboží.*; a dále v bodě (26) *Aniž by byla měněna obecná struktura, je vhodné objasnit pravidla týkající se zdanění a postupu v souvislosti s přepravou zboží, z něhož již byla spotřební daň odvedena v některém členském státě.*

Zároveň dle čl. 33 odst. 4. směrnice platí, že aniž je dotčen článek 38, je-li zboží podléhající spotřební dani, které již bylo propuštěno ke spotřebě v jednom členském státě, přepravováno ve Společenství pro obchodní účely, nepovažuje se toto zboží za držené pro tyto účely, dokud nedorazí do členského státu určení, za předpokladu, že je přepravováno při splnění náležitostí stanovených v článku 34.

Podle čl. 34 odst. 1 směrnice v situacích uvedených v čl. 33 odst. 1 se zboží podléhající spotřební dani přepravuje mezi územími různých členských států za použití průvodního dokladu obsahujícího základní údaje dokladu podle čl. 21 odst. 1.

Podle čl. 4 nařízení č. 3649/92 zjednodušený průvodní doklad se vystaví ve třech vyhotoveních. První vyhotovení si ponechá dodavatel pro daňovou kontrolu. Druhé vyhotovení doprovází zásilku a ponechá si je příjemce. Třetí vyhotovení doprovází zásilku a příjemce je vrátí dodavateli s potvrzením o přijetí s odkazem na další daňový postup týkající se tohoto zboží v členském státě určení, pokud to dodavatel vyžaduje zejména pro účely vrácení daně.

Z uvedených ustanovení zdejší soud dovozuje, že cílem úpravy Společenství je ochrana zájmu Společenství na řádném výběru spotřební daně, jehož nedílnou součástí je snaha o zabránění daňovým únikům.

Jak poukázal Nejvyšší správní soud, doklady, provázející zboží, které musí být v rámci přepravy k dispozici ke kontrole spolu s přepravovaným zbožím, slouží k individualizaci jinak jen druhově (genericky) určeného zboží. Blíže k tomu Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 20. 8. 2009, čj. 1 Afs 81/2009 – 68: „*Protože předmětem spotřební daně jsou věci určené druhově, tak jedním z důvodů, proč zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace je právě to, aby bylo možné jednoznačně posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně uhrazena.*“

To, co již zdejší soud uvedl výše ve vztahu k národnímu právu, platí stejně i v případě práva Společenství. Zajištění přítomnosti dokladů spojených s přepravou zboží, zejména genericky určeného, je elementární povinností přepravce, resp. daňového subjektu a zároveň elementárním nástrojem kontroly. Jakkoliv i samotná citovaná preambule Směrnice odkazuje na zavedení elektronického systému, tak ten v současné době v ČR nefunguje, a proto je třeba bezvýhradně trvat na plnění dokladových povinností.

V tomto konkrétním případě nelze ani ve vztahu k předpisům EU odvozovat přiměřenost sankce od toho, zda se jednalo o opomenutí kontrolovaného subjektu a zda bylo toto opomenutí napraveno. V případě genericky určených vybraných výrobků, jako je např. v posuzované věci přepravovaná nafta, bez toho, aby byl průvodní doklad přítomen u přepravovaného zboží, bude vždy nejisté, zda se skutečně jedná o totožné vybrané výrobky, za které byla uhrazena daňová povinnost. V tomto případě se zdejšímu soudu jeví sankce propadnutí vybraných výrobků jako odpovídající cíli úpravy.

V posuzované věci nevyplývalo, že uložená sankce propadnutí vybraných výrobků by byla ve vztahu k žalobci spojena s jakoukoliv další sankcí. Nebyla tedy prokázána kumulace sankcí tak, jak tomu bylo ve zmiňovaných případech posuzovaných Evropským soudem pro

lidská práva nebo v případě *Louloudakis* (C-262/99, EU:C:2001:407) posuzovaném Soudním dvorem.

Na základě shora uvedeného dospěl zdejší soud k závěru, že uložená sankce není v rozporu se zásadou přiměřenosti práva EU.

Nesprávná aplikace zásad správního řízení

V případě námitek směřujících proti nesprávné aplikaci základních zásad správního řízení žalobce u nařízeného jednání upřesnil, že se jedná o námitky v rovině jednoduchého práva. V případě námitek porušení zásady přiměřenosti a souladu s veřejným pořádkem odkazuje soud na výše řečené, tedy, že podle názoru zdejšího soudu tyto námitky byly vypořádány v předcházejících rozhodnutích zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu jako nedůvodné.

V případě porušení zásady ochrany dobré víry a oprávněných zájmů odkazoval žalobce na to, že k zásahu do práv zahraničního podnikatelského subjektu a k narušení jeho dobré víry v ochranu vlastnických práv k jeho majetku došlo na základě pochybení třetí osoby, řidiče dopravní společnosti.

Do majetkových práv žalobce bylo zasazeno v souladu se zákonem. V rovině jednoduchého práva neshledal Nejvyšší správní soud pochybení na straně správního orgánu, ačkoliv zdůraznil, že správní orgány měly vyhodnotit dopad sankce i z pohledu případného rdousícího efektu uložené sankce. Podle názoru zdejšího soudu sankce byla uložena za podmínek stanovených zákonem o spotřebních daních a o rozsahu sankce nebyl oprávněn v rovině jednoduchého práva (zákon o spotřebních daních) správní orgán uvážit. Stejně tak pouze ve vztahu k žalobci, jako vlastníku zajištěných výrobků, bylo možno o sankci rozhodnout. V tomto smyslu nelze shledat porušení zásady ochrany dobré víry a oprávněných zájmů žalobce.

Nadto je jistě zachována možnost uplatnění nároku proti osobě, která žalobci škodu fakticky svým jednáním způsobila. K tomu soud konstatuje, že z obsahu správního spisu (např. z rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1983-12/2012-010100-23, o uvolnění zajištěných věcí, příp. z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a konečně i ze žaloby vyplývá, že vybrané výrobky nebyly přepravovány samotným žalobcem, ale třetím subjektem, společností HP Commerce d.o.o., Slovinsko. Škoda žalobci nevznikla přímo z činnosti žalovaného, ale v důsledku pochybení třetího subjektu. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že společnost HP Commerce d.o.o., Slovinsko, byla účastníkem řízení o propadnutí vybraných výrobků a byla se závěry správního orgánu prvního stupně seznámena, včetně toho, že skutkový stav dopravy zboží bez příslušného dokladu není mezi účastníky sporný. Soud zdůrazňuje, že i kdyby neexistoval odpovědnostní vztah ke společnosti HP Commerce d.o.o., Slovinsko, stále by mohl existovat odpovědnostní vztah vůči konkrétní osobě, která porušila svoji povinnost, tj. např. příslušnému řidiči. Z vlastního tvrzení žalobce, prezentovaného u jednání soudu, vyplývá, že uplatnil příslušné kroky vedoucí k náhradě škody u rakouského soudu.

Ani tato část námítky proto není podle zdejšího soudu důvodná.

V případě tvrzení o porušení zásady procesní ekonomie neuvedl žalobce v žalobě ani u jednání žádné konkrétní zásahy do svých hmotných ani procesních práv, které by měly dopad na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Samotný liknavý, příp. pomalý postup žalovaného nebo správního orgánu prvního stupně v řízení nezákonnost napadených rozhodnutí nezpůsobuje. Z obsahu žaloby ani správního spisu nevyplývá, že by žalobce uplatnil jakékoliv opatření proti nečinnosti správního orgánu.

Soud ani tuto část námitky neshledal důvodnou.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vypořádání této námitky žalovaným

Brojil-li žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně námitkou, že z prvostupňového rozhodnutí není jasné, jakou skutkovou podstatu žalobce svým jednáním naplnil, ztotožňuje se zdejší soud s hodnocením žalovaného, že jakkoliv je odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepřesné, výrok tohoto rozhodnutí jasně definuje řízení, ve kterém je rozhodnutí vydáno, a důvod, pro který je vydáno. Konečně žalobci je skutkově situace zcela jasná, o čemž svědčí jeho argumentace v žalobním řízení. Není tedy mezi žalobcem a žalovaným sporu o povaze právní povinnosti, která měla být žalobcem porušena. Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu se v takové situaci jeví jako ryzí formalismus, nadto zcela nedůvodný.

Konečná část námitky na str. 10 pak postrádá elementární náležitosti žalobního bodu, neboť z ní není patrné, do jakého práva žalobce mělo být zasaženo tak zásadním způsobem, aby to způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tato část námitky obsahuje pouze příkladné vymezení absentujících skutečností bez následujícího propojení těchto pochybení s tvrzením o zásahu do práv žalobce.

Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

Pokud soud závěrem zrekapituluje, z obsahu žaloby vyplývají následující námitky /v pořadí, v jakém jsou uvedeny v žalobě/:

1. Vada dopravy zboží bez zjednodušeného průvodního dokladu byla odstraněna necelý týden po jejím zjištění – *vypořádáno Nejvyšším správním soudem*
2. procesní nedostatky, zejména liknavý postup správních orgánů – *vypořádáno tímto rozhodnutím*
3. nerespektování zásady přiměřenosti práva EU, vč. namítané judikatury – *vypořádáno tímto rozhodnutím*
4. při ukládání sankce podle zákona o spotřebních daních nebyla respektována zásada přiměřenosti – *vypořádáno Nejvyšším správním soudem*

5. přiměřenost sankce propadnutí majetku z pohledu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod – *vypořádáno tímto rozhodnutím*
6. porušení legitimního očekávání na ochranu majetku – *vypořádáno tímto rozhodnutím*
7. porušení základních zásad správního řízení – *vypořádáno tímto rozhodnutím*
8. nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů pro absenci konkretizace porušení povinností žalobce – *vypořádáno tímto rozhodnutím*

Soud má tak za to, že byly vypořádány veškeré námitky žalobce. Podle názoru zdejšího soudu jsou námitky v intencích závěrů předcházejících rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedůvodné.

V. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem a žalobní námitky nejsou důvodné. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 12. dubna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu